Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἀπριλίου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 14

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 97)

— Ἔρχονται πολλὰ πλοῖα εἰς τὴν Τρίσταν-Δακούναν ; τὸν ἠρώτησα.

— Ἀρκετά, δόξα σοι ὁ Θεός ! ἀπήντησεν ὁ Γκλάς.

— Τὸ καλοκαῖρι ;

— Βέβαια τὸ καλοκαῖρι . . . ἀλλὰ ἔχομεν καὶ ποτὲ χειμῶνα ἐδῶ ;

— Σᾶς συγχαίρω, κύριε Γκλάς. Κρῖμα ὅμως νὰ μὴν ἔχῃ ἡ Τρίσταν-Δακούνα ἕνα λιμένα τοὐλάχιστον. . .

— Λιμένα ; Καὶ τί νὰ τὸν κάμῃ ; Ἀφ' οὗ ἡ φύσις ἐφρόντισε νὰ τῆς κατασκευάσῃ τὸν ὡραῖον καὶ ἀσφαλέστατον αὐτὸν ὅρμον, ὁ τεχνητὸς λιμὴν θὰ τῆς ἦτο ὁλωσδιόλου περιττός !

Διατί νὰ δυσαρεστήσω τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο τόσον ὑπερήφανος διὰ τὴν νῆσόν του ; Δὲν ἔφερα καμμίαν ἀντίρρησιν, καὶ συνωμιλήσαμεν φιλικώτατα περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων. Μοὶ ἐπρότεινε νὰ κάμωμεν μίαν ἐκδρομὴν ἀνὰ τὰ πυκνὰ δάση, τὰ καλύπτοντα, σχεδὸν ἕως τὸ ἥμισυ τοῦ ὕψους του, τὸ κεντρικὸν ὄρος τῆς νήσου. Τὸν ηὐχαρίστησα, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθην τὴν πρότασιν, διότι τὰς ὀλίγας ὥρας τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου θὰ ἐχρησιμοποίουν πρὸς μελέτας ὀρυκτολογικάς· ἔπειτα, ὁ Ἄλβρανος θὰ ἀνεχώρει ἀμέσως, ἀφ' οὗ παρελάμβανεν ὅ,τι ἐχρειάζετο.

— Πάρα πολὺ βιάζεται ὁ πλοίαρχός σας ! μοὶ εἶπε τότε ὁ Γκλάς. Καὶ ποῦ πηγαίνει, παρακαλῶ, ἡ γολέττα σας, ἀναχωροῦσα ἀπ' ἐδῶ ;

— Εἰς τὴν Φαλκλάνδην, ὅπου πρόκειται νὰ ἐπισκευασθῇ.

— Καὶ σεῖς, κύριέ μου, εἶσθε ἁπλῶς ἐπιβάτης τοῦ Ἀλβράνου, ὑποθέτω;

— Βεβαίως, κύριε Γκλάς. Εἶχα μάλιστα σκοπὸν νὰ μείνω εἰς τὴν Τρίσταν-Δακούναν ὀλίγας ἑβδομάδας· ἀλλ' ἠναγκάσθην νὰλλάξω σχέδιον.

— Λυποῦμαι πολύ, ἀνέκραξεν ὁ διοικητὴς τῆς νήσου· πάρα πολύ ! Θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς νὰ σας φιλοξενήσωμεν...

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, κύριε Γκλάς. Λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐπωφεληθῶ μιᾶς τόσον καλῆς εὐκαιρίας...

Πράγματι, εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ἀκόμη τὴν γολέτταν. Εἰς τὴν Φαλκλάνδην, ὅπου θὰ μετέβαινα τώρα, θὰ εὕρισκα καλλίτερα πλοῖον διὰ νὰ ἀπέλθω κατ' εὐθεῖαν εἰς Ἀμερικήν· βεβαίως δὲ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ δὲν θὰ ἠρνεῖτο νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ Ἀλβράνου μέχρι Φαλκλάνδης.

— Ξεύρετε, μοὶ εἶπε τότε ὁ Γκλάς, ὅτι ἀκόμη δὲν εἶδα τὸν πλοίαρχόν σας ;

— Οὔτε θὰ τὸν ἰδῆτε, ἀπήντησα, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ ἐξέλθῃ.

— Μήπως εἶνε ἀσθενής ;

— Διόλου. Ἀλλά, βλέπετε, τὸν ἀναπληρόνει εἰς ὅλα ὁ ὑποπλοίαρχος. . .

— Ὤ, τί ὀλιγόλογος ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Τζὲμ-Βέστ! Κάπου-κάπου θὰ βγάλῃ καμμιὰ λέξι. . . Τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι τὰ χρήματα βγαίνουν εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν τσέπην του, παρὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα του. . . Αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον, κύριε ... πῶς, παρακαλῶ ;

— Ζώρλιγκ, ἀπὸ τὸ Κοννεκτικοῦτον.

— Χαίρω πολύ. Καὶ ἰδοὺ ὅτι μανθάνω τὄνομά σας, πρὶν μάθω τὄνομα τοῦ πλοιάρχου σας.

— Ὀνομάζεται Γκύ . . . Λὰν Γκύ.

— Ἄγγλος ;

— Μάλιστα.

— Ἔπρεπε, νομίζω, νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα συμπατριώτην του, κύριε Ζώρλιγκ ! . . Ἀλλὰ σταθῆτε ... ἐγὼ ἐγνώρισα μιὰ φορὰ ἕνα πλοίαρχον, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Γκὺ . . . Γκύ.

— Οὐίλλιαμ Γκὺ ἴσως ; ἠρώτησα ζωηρῶς.

— Ἀκριβῶς, Οὐίλλιαμ Γκύ.

— Ὁ ὁποῖος ἐκυβέρνα τὴν Ἰάναν ;

— Τὴν Ἰάναν, μάλιστα.

— Μίαν ἀγγλικὴν γολέτταν, ἡ ὁποία ἐστάθμευσεν εἰς

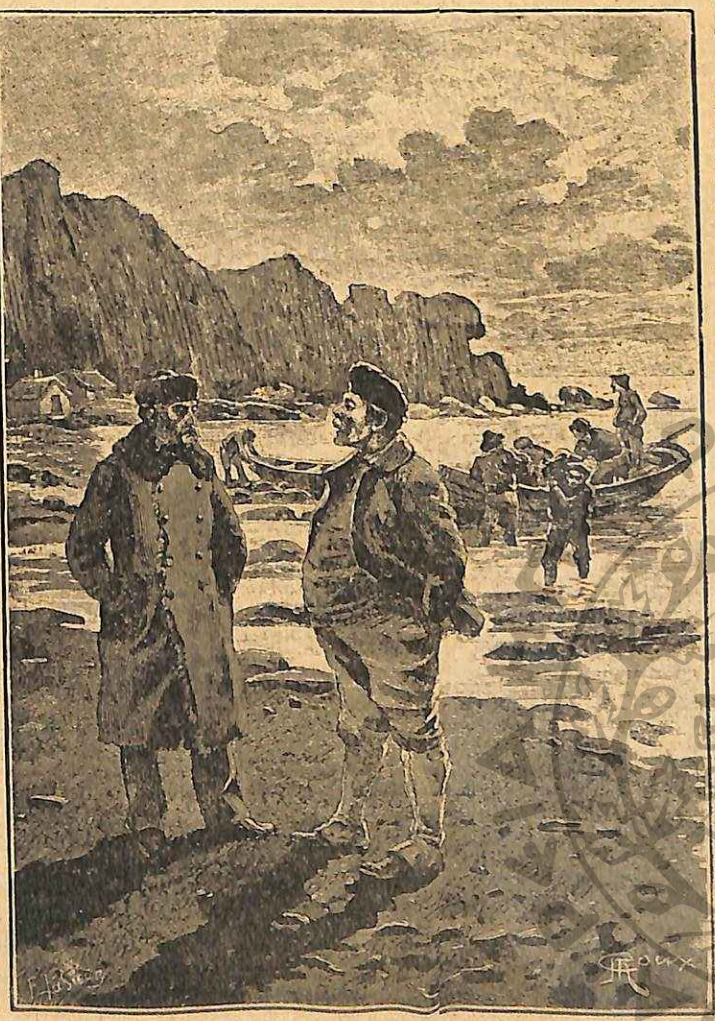

«Καὶ συνωμιλήσαμεν φιλικώτατα περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων...»
(Σελ. 105, στήλ. α').

τὴν Τρίσταν-Δακούναν πρὸ ἑνδεκα ἐτῶν ;

— Μάλιστα, πρὸ ἑνδεκα ἐτῶν ! Τὸν ἐνθυμοῦμαι λαμπρὰ τὸν Οὐίλλιαμ Γκύ... μοῦ φαίνεται, νά, ὅτι τὸν βλέπω ἀκόμη... Εἶχε ὕφος τελείου τ ζ έ ν τ λ ε μ α ν . . . ὑπερήφανος ὀλίγον . . . ἀλλὰ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος ... χρηστότατος . . . Τοῦ εἶχα δώσῃ ἕνα φορτίον ἀπὸ δέρματα φώκης.

— Καὶ ἡ Ἰ ά ν α ; ἠρώτησα.

— Ἅ, πολὺ ὡραῖον πλοῖον ... ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τόννων . . . ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ ... Ταξειδεύει ἀκόμη ἡ Ἰ ά ν α, κύριε Ζώρλιγκ ;

— Ὄχι, κύριε Γκλάς.

— Ἐχάθη ἀρά γε ;

— Ναί, δυστυχῶς. Καὶ τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ πληρώματός της ἀπωλέσθη μετ' αὐτῆς.

— Καὶ δέν μου κάμνετε τὴν χάριν νά μου εἰπῆτε ὑπὸ ποίας περιστάσεις συνέβη αὐτὸ τὸ δυστύχημα ;

Ἤρχισα τότε νὰ διηγοῦμαι εἰς τὸν πρώην δεκανέα τὰ κατὰ τὸ ταξείδιον τῆς Ἰ ά ν α ς. Μόλις ἤκουσε τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀρθούρου Πὺμ καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς, ὁ Γκλὰς ἀνέκραξε ζωηρῶς :

— Τοὺς ἐγνώρισα! τοὺς ἐγνώρισα καὶ τοὺς δύο ! Τί παράξενος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ ! Αἰωνίως ἐζητοῦσε περιπετείας ! Τολμηρὸς Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ ταξείδιον διὰ τὴν σελήνην ! Μήπως τὸ ἔκαμε ;

—Ὄχι, κύριε Γκλάς. Φαίνεται ὅμως, ὅτι μὲ τὴν γολέτταν τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ διῆλθε τὸν πολικὸν κύκλον, ὑπερέβη τὸ παγόφραγμα, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς νότον περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον θαλασσοπόρον .... Δυστυχῶς ὅμως ἡ Ἰ ά ν α δὲν ἐπανῆλθε.

— Ὥστε λοιπὸν ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς,—ἐκεῖνος ὁ τεράστιος Ἰνδοαμερικανός, ποῦ εἶχε τόσην δύναμιν, ὥστε δέκα ἄνδρες δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὸν βάλουν κάτω,—ὥστε λοιπὸν ἐχάθησαν καὶ οἱ δύο ;

— Ὄχι. κύριε Γκλάς. Κατώρθωσαν νὰ σωθοῦν, καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἀμερικήν. Μὲ ποῖον τρόπον, δὲν ἠξεύρω. Ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, ἀπέθανε, δὲν ἠξεύρω πάλιν μὲ ποῖον τρόπον. Ὁ δὲ Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ Ἰλλινουᾶ, ἔφυγε μίαν ἡμέραν χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα, καὶ ἔκτοτε τὰ ἴχνη του ἐχάθησαν.

— Ὁ δὲ Οὐίλλιαμ Γκύ ; ἠρώτησεν ὁ Γκλάς.

Τῷ διηγήθην τότε τὰ κατὰ τὴν εὕρεσιν τοῦ νεκροῦ τοῦ Πάττερσων καὶ προσέθεσα ὅτι, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὁ πλοίαρχος τῆς Ἰ ά ν α ς καὶ πέντε ἐκ τῶν συντρόφων του, ἔζων ἀκόμη ἐπὶ νήσου τινὸς τοῦ Νοτίου Παγωμένου Ὠκεανοῦ, μόλις ὀκτὼ μοίρας μακρὰν τοῦ πόλου.

— Ὦ, κύριε Ζώρλιγκ ! ἀνέκραξε τότε ὁ Γκλὰς συγκεκινημένος. Εἴθε νὰ εὑρεθοῦν καὶ νὰ σωθοῦν μίαν ἡμέραν ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ ναῦταί του, ποῦ μοῦ ἐφάνησαν τόσῳ καλοὶ ἄνθρωποι !

— Αὐτὸ βέβαια θὰ προσπαθήσῃ τώρα νὰ κάμῃ ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς, διότι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶνε, ξεύρετε, αὐτάδελφος τοῦ Οὐίλλιαμ Γκύ.

— Καλὲ τί μου λέτε, κύριε Ζώρλιγκ ! Τότε λοιπὸν σᾶς λέγω κ' ἐγώ, μολονότι δὲν γνωρίζω τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ, ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ δὲν ὁμοιάζουν καθόλου—τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὴν συμπεριφοράν των, ἀπέναντι τοῦ διοικητοῦ τῆς Τρίσταν-Δακούνας !

Ἔβλεπα, ὅτι ὁ πρώην δεκανεὺς βαρέως ἔφερε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκύ, ὁ ὁποῖος δὲν κατεδέχθη οὔτε μίαν ἐπίσκεψιν νὰ τῷ κάμῃ. Φαντασθῆτε, νὰ περιφρονοῦν οὕτω τὸν Ἡγεμόνα τῆς ἀνεξαρτήτου ἐκείνης νήσου, ἡ ἰσχὺς τοῦ ὁποίου ἐξετείνετο καὶ μέχρι τῶν δύο γειτονικῶν νήσων, τῆς Ἀπροσίτου καὶ τῆς Νιχδενγκάλης ! Ἀλλ' ἐξεδικεῖτο κ' ἐκεῖνος καὶ παρηγορεῖτο, πωλῶν τὰς πραγματείας του εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατὸν ἀκριβώτερα ἀφ' ὅ,τι ἤξιζαν !

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνη διατεθειμένος ν' ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηράν. Τοῦτο μοὶ ἐφαίνετο τόσῳ μᾶλλον παράδοξον, καθ' ὅσον ὁ πλοίαρχος δὲν ἠγνόει, ὅτι ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ἔζη ἀκόμη ὁ τελευταῖος Εὐρωπαῖος, ὁ ὁποῖος εἶχε θλίψῃ τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ του !

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Τζὲμ Βὲστ καὶ οἱ ἄνθρωποί του κατεγίνοντο μετὰ πάσης σπουδῆς νὰ ἐκφορτώσουν τὸν κασσίτερον καὶ τὸν χαλκόν, ὁ ὁποῖος ἀπετέλει τὸ φορτίον τῆς γολέττας, καὶ κατόπι νὰ παραλάβουν τὰς προμηθείας, νὰ πληρώσουν τὰ βυτία τοῦ ὕδατος, κτλ. ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔμενε κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου διὰ τῆς ὑαλοσκεποῦς θυρίδος, τὸν ἔβλεπα διαρκῶς ἐσκυμμένον πρὸ τῆς τραπέζης του.

Χάρται καὶ βιβλία ἦσαν ἀνοικτὰ ἐπ' αὐτῆς. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι οἱ χάρται ἦσαν οἱ τῶν νοτίων πολικῶν χωρῶν, τὰ δὲ βιβλία περιγραφαὶ ταξειδίων, προγενεστέρων τοῦ τῆς Ἰ ά ν α ς, εἰς τὰς χώρας ἐκείνας.

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης ὑπῆρχε καὶ ἓν βιβλίον, ἑκατοντάκις ἀναγνωσθέν, αἱ περισσότεραι σελίδες τοῦ ὁποίου εἶχον τὰς γωνίας διπλωμένας, τὰ δὲ περιθώρια ἦσαν πλήρη πυκνῶν σημειώσεων, διὰ μολυβδίδος γεγραμμένων.

Καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου ἔλαμπεν ὁ τίτλος οὗτος, ὡς ἂν ἦτο τυπωμένος διὰ πυρίνων χαρακτήρων : Π ε ρ ι π έ τ ε ι α ι τ οῦ Ἀ ρ θ ο ύ ρ ο υ Γ ό ρ δ ω ν ο ς Π ύ μ.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΤΑΚΗ

Τὸ πρῶτο κόκκινο αὐγό,
ποῦ ἔδωκε 'ς τὸν Τάκη
ἡ μητερούλα του ἡ χρυσῆ,
τὸ 'χάρισε 'ς ἕνα φτωχό
καὶ ὀρφανὸ παιδάκι
μὲ εὐσπλαγχνία περισσή.

Καὶ ἀπὸ τότες ἔμαθε
πῶς ὅποιος συμπονεῖ
κάθε φτωχὸ καὶ δυστυχῆ,
μονάχ' αὐτὸς αἰσθάνεται
Λαμπρὴ ἀληθινὴ
νὰ τοῦ εὐφραίνῃ τὴν ψυχή.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΑ-ΙΣΑ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα σᾶς εὑρίσκει ἡ σημερινή μου ἐπιστολή. Ἰδού. Ἐχαιρετήσατε τὸ Χ ρ ι σ τ ὸ ς Ἀ ν έ σ τ η μὲ τὰς λαμπάδας τῆς ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐπεστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου σᾶς ἀνέμενεν ἡ φαιδρὰ πασχαλινὴ τράπεζα. Ἰδοὺ καὶ τὰ κόκκινα αὐγά, τὸ χαρακτηριστικώτατον κόσμημα τῆς τραπέζης αὐτῆς... Εἶνε ζωηρὸν τὸ χρῶμά των, καὶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα ἑλκύουν τοὺς ὀφθαλμούς... Αὐτὰ ἑλκύουν τώρα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μου· δι' αὐτὰ λοιπὸν θὰ σας ὁμιλήσω.

Δὲν ἔχω νὰ σας εἴπω πολλὰ νέα πράγματα. Εἰξεύρετε, ὅτι εἶνε παλαιοτάτη συνήθεια τῶν χριστιανῶν νὰ βάφουν κόκκινα τ' αὐγὰ τοῦ Πάσχα, εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς... Εἰξεύρετε πῶς τὰ βάφουν, πῶς τὰ ζωγραφίζουν καμμίαν φοράν, καὶ πολὺ καλλίτερα βέβαια, πῶς ... τὰ τρώγουν. Εἰξεύρετε ἐπίσης καὶ πῶς τὰ τ σ ο υ γ γ ρ ί ζ ο υ ν... Ἅ, νὰ διὰ τί ἤθελα προπάντων νὰ σας ὁμιλήσω : διὰ τὸ τσούγγρισμα, διὰ τὸ ἔθιμον αὐτό, τὸ ὁποῖον τόσον ἀγαπᾶτε καὶ τόσον πιστῶς ἐκτελεῖτε. Πόσα τσουγγρίσματα ἔγιναν σήμερον ! Φανταισθῆτε ὀλίγον ... φανταισθῆτε ὅλα αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν αὐγῶν, εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον ... τὴν οὐρανομήκη πυραμίδα τῶν κοκκίνων αὐγῶν, τὰ ὁποῖα διενεμήθησαν εἰς τόσα παιδία, καὶ μὲ τόσα γέλια χαρᾶς, καὶ μὲ τόσα μικρὰ πείσματα, παρετάχθησαν πρὸς μονομαχίαν, καὶ ὥρμησαν κατ' ἀλλήλων, καὶ συνεκρούσθησαν, καὶ ἐκτυπήθησαν καὶ ... ἔσπασαν τὲς μύτες των. . . Ἀλλ' ὄχι ὅλα· διότι ὑπῆρξαν καὶ μεταξὺ τῶν αὐγῶν νικηταὶ πολλοί ... αὐγὰ μὲ δυνατὴ μύτη, μὲ γερὸν κέλυφος . . . τὰ ὁποῖα ἀντέσχον εἰς τὸν ἀγῶνα, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν γενναίως τὴν δοκιμασίαν, τὰ ὁποῖα ἀψήφησαν τὴν σύγκρουσιν, καὶ ἔθράυσαν τοὺς ὑπεναντίους, καὶ ἔσπασαν τὴ μύτη τῶν ἄλλων, τῶν ἀσθενεστέρων, καὶ ἐνίκησαν καὶ ἀπέμειναν ἀρτιμελῆ, ἀνέπαφα . . . ἔνδοξα ! Πόσες σπασμένες μύτες, ἀλλὰ καὶ πόσες γερές, εἰς τὸν κόκκινον κόσμον τῶν αὐγῶν ! Πόσαι μικραὶ ἦτται, ἀλλὰ καὶ πόσοι μικροὶ θρίαμβοι ! . .

Καὶ ἐνῷ βλέπω διὰ τῆς φαντασίας μου τὰ αὐγὰ τοῦ Πάσχα, ἐνῷ παρακολουθῶ τὰς μυρίας περιπετείας τοῦ γενικοῦ αὐτοῦ τ σ ο υ γ γ ρ ί σ μ α τ ο ς, συλλογίζομαι, ὅτι ἡ φανταστικὴ αὐτὴ κοινωνία τῶν κοκκίνων αὐγῶν, ὁμοιάζει μὲ τὴν ἄλλην, τὴν πραγματικὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ ἐν μέγα τ σ ο ύ γ γ ρ ι σ μ α, εἰς τὸ ὁποῖον θ' ἀνθέξῃ, θὰ ἐπικρατήσῃ, θὰ ἐπιτύχῃ, θὰ νικήσῃ, ὁ ἠθικῶς ἰσχυρότερος. Τὰ αὐγὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν γερὸν κέλυφος, ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γερόν, ἰσχυρὸν χ α ρ α κ τ ῆ ρ α. Ὁ χαρακτὴρ εἶνε ὁ θώραξ, ὁ ὁποῖος μᾶς προφυλάττει εἰς πᾶσαν σύγκρουσιν. Ὅσα μανθάνομεν, ὅσα διδασκόμεθα δὲν ἔχουν ἄλλον σκοπόν, εἰμὴ νὰ δυναμώσουν, νὰ κρατύνουν ἐν ἡμῖν τὸν χαρακτῆρα. Ἄνευ αὐτοῦ ἡ παιδεία εἶνε ψευδὲς ἐπίχρισμα, τὸ ὁποῖον δέν μας ὠφελεῖ, ὅπως καὶ τὸ κόκκινον χρῶμα δὲν ὠφελεῖ τὰ ἀσθενῆ αὐγά. . . Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν κατώρθωσε νὰ ἔχῃ ἰσχυρὸν χαρακτῆρα, ὥστε νὰ μὴ παρασύρεται, νὰ μὴ κάμπτεται, νὰ μὴν ἀποδειλιᾷ. Ἐχάθη, ἐνικήθη εἰς τὸν ἀγῶνα, ὅπως καὶ εἰς τὸ τσούγγρισμα τὸ αὐγόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἰσχυρὸν κέλυφος !

Αὐτὸ τὸ μέγα μάθημα διδάσκει ἡ ἁπλῆ παιδιὰ τοῦ τσουγγρίσματος· αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν διαλαλεῖ ὁ ξηρὸς ἦχος τῶν συγκρουομένων αὐγῶν τοῦ Πάσχα. Ἐπωφεληθῆτε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, καὶ συνειθίσατε ἀπὸ τώρα νὰ ἔχετε σταθερὸν χαρακτῆρα, νὰ ἔχετε θέλησιν, νὰ μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ἀπὸ τὸ καθῆκον. Ὅλαι αἱ γνώσεις, τὰς ὁποίας θησαυρίζετε, ὅλη ἡ σοφία τοῦ κόσμου εἰς τίποτε δὲν θά σας χρησιμεύσῃ, ἂν δὲν φροντίσετε νὰ περιβληθῆτε προπαντὸς μὲ τὸν ἀδιάτρητον θώρακα τοῦ χαρακτῆρος. Δι' αὐτοῦ μόνον θὰ προχωρήσετε εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν θὰκολουθήσετε, δι' αὐτοῦ θὰ φθάσετε εἰς τὸ τέρμα τῆς ἐπιτυχίας· ἄλλως θὰ μείνετε ὀπίσω, ἄλλως θὰ νικηθῆτε. Θέλησις, χαρακτὴρ—καὶ ἐμπρός !

Μὲ τὴν συμβουλὴν αὐτήν, σᾶς στέλλω σήμερον τὸν ἀσπασμὸν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης.

Χ ρ ι σ τ ὸ ς Ἀ ν έ σ τ η !

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 100)

— Ἔλα ! ἐφώναξε τότε ἡ Μηλιὰ πρὸς τὸν ἀδελφόν της.

Ὁ μικρὸς ἔτρεξε καὶ μόλις τὴν εἶδεν, ἔβαλε τὰ γέλια.

— Ὦ, τί ἀστεῖα ποὺ εἶσαι ἔτσι ! ἔλεγε. Μικρὸ ναυτάκι μὲ τόσῳ μεγάλα ροῦχα ! Γιὰ γύρισε νὰ σε ἰδῶ καὶ ἀπὸ πίσω. Πώ, πώ ! τί ζαρωματιὲς κάνει 'τὴ ράχι σου !

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ μὲ ὅλην του τὴν καρδιάν.

— Κ' ἐγὼ τώρα ! . . θέλω νὰ ντυθῶ κ' ἐγώ, εἶπεν ὕστερα !

— Νά, πάρε ὅ,τι σου χρειάζεται.

Ὁ μικρὸς ἐφόρεσε τὸ πανταλόνι, ἀλλὰ ἔπεσε κάτω μόλις ἔκαμε νὰ περιπατήσῃ. Τὰ πόδια του ἔφθαναν μόλις ἕως τὰ γόνατα τοῦ πανταλονιοῦ· ὁ δὲ λαιμὸς τοῦ ὑποκαμίσου κατέβαινεν ἕως κάτω εἰς τὴν μέσην του. Τώρα ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς Μηλιᾶς νὰ γελάσῃ μὲ τὴν καρδιάν της, ἐνῷ ὁ Γιαννάκης ἔπαυσε νὰ το εὑρίσκῃ ἀστεῖον. . .

— Κρῖμα ! δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ μεταχειρισθοῦμε αὐτὰ τὰ φορέματα ! εἶπε.

— Ἔτσι λές ; Ἄφησε πρῶτα νὰ ἰδῆς.

Καὶ ἡ Μηλιὰ ἤρχισε νὰ κάμνῃ π ά σ τ ε ς εἰς τὸ πανταλόνι καὶ εἰς τὸ χιτώνιον, μὲ τὰς καρφίδας, αἱ ὁποῖαι εὑρέθησαν εἰς ἕνα κουτάκι, εἰς τὸν σάκκον, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα πράγματα τοῦ δυστυχοῦς ναύτου.

— Ἅ, σήμερον ἔχω πολλὴ δουλειά ! εἶπε.

— Ὥστε λοιπὸν δὲν θὰ παίξουμε τὸ ἄλογο ;

— Αὐτὰ τὰ εἴπαμεν. Κάθε μέρα θὰ σε βάζω νὰ τρέχῃς. Ὕστερ' ἀπὸ μία ὥρα τὸ νερὸ θὰ φύγῃ καὶ θὰ καταιβοῦμε. Τώρα ἐργασία !

Καὶ ἡ ἐργατικὴ Μηλιὰ ἤρχισε νὰ ράπτῃ τὲς π ά σ τ ε ς τῶν πανταλονίων. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐμίκρυναν τὰ μανίκια τῶν ὑποκαμίσων καὶ ἐκλείσθη ὅσον ἔπρεπεν ὁ λαιμός των. Ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ Γιαννάκης ἐχασμᾶτο.

— Στενοχωριέμαι, Μηλιά· ἔλεγε. Τί θέλεις νὰ κάμω, ἀφ' οὗ δὲν ξεύρω νὰ ράπτω ;

— Διάβασε τὸ βιβλίο σου.

— Μόνος μου δὲν μπορῶ. Πέ μου ἐσὺ κανένα παραμύθι ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλῃς.

— Ἐγὼ ράπτω τώρα, δὲν μπορῶ. Νά, ἂν δὲν ἤσουν ὀκνηρός, ἐσὺ θὰ ἐπιπλωνες τὸ σπίτι μας.

— Μὲ τί ;

— Μὲ τὰ ξύλα καὶ μὲ τὰ φύκια ποὺ ἔχουμε, δὲν εἰμπορεῖς τάχα νὰ κατασκευάσῃς καρέκλες ;

— Ὄχι· ἐγὼ εἶμαι μικρός, δὲν ξέρω τέτοια πράγματα. Μὴ βλέπῃς ἐσὺ ποὺ εἶσαι μεγάλη καὶ τα ξεύρεις ὅλα ! Ἅμα μεγαλώσω κ' ἐγώ, μάλιστα !

Ἡ Μηλιὰ τὸν ἐκύτταξε μετὰ συμπαθείας. Ἅ, ναί... εἶχε δίκαιον ... ἦτο πολὺ μικρὸς ἀκόμη καὶ ἀδύνατος ὁ καϊμένος ... καὶ τῳ εἶχε ζητήσῃ πρᾶγμα, πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις του.

— Μηλιά, πεινῶ, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Γιάννης. Δός μου λιγάκι ἀπὸ τὴ σούπα που ἔμεινε.

— Ὄχι· τὴν ἔχουμε γιὰ τὸ βράδυ. Τώρα θὰ φᾶμε μόνον παξιμάδια καὶ δύο πατάτες. Δὲν ἔχουμε ὅμως ψάρια. . . Ἅμα ἔλθῃ ἡ ὥρα, θὰ καταιβοῦμε καὶ θὰ παραφυλάξουμε ἀπὸ τὴ σκάλα τὴν καλαμωτή μας, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσωμε τὰ ψάρια νὰ μας φύγουν.

Ἡ Μηλιὰ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ νὰ εὑρίσκῃ τί ὥρα εἶνε, ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ ἡλίου. Αὐτὸ τῆς το εἶχε διδάξῃ ὁ πατέρας της, ὅταν εὑρίσκοντο μαζὶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐψάρευαν.

— Πλησιάζει μεσημέρι, εἶπε· ἂς καταιβοῦμε !

Ἐκάθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ προτελευταῖον σκαλοπάτι. Ἡ θάλασσα εἶχε χαμηλώσῃ πολύ.

— Κάτι θὰ πιάσουμε σήμερα, Γιαννάκη ! εἶπεν ἡ Μηλιά. Βλέπεις πῶς σαλεύει τὸ νερὸ γύρω 'ς τὴν καλαμωτή μας ; Εἶνε ἀπὸ τὰ ψάρια !

Ἔξαφνα ἡ Μηλιὰ ἀνεσήκωσε τὸ παντελόνι της, (διότι ἐφοροῦσε ἀκόμη τὴν ναυτικὴν ἐνδυμασίαν), καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ νερόν, σχεδὸν ἕως τὰ γόνατα. Ἔτρεξε γρήγορα εἰς τὴν καλαμωτὴν καὶ ἔσπρωξε μέσα ἕνα μεγάλο ψάρι, τὸ ὁποῖον ὡμοίαζε μὲ φεῖδι.

— Εἶνε γόγγρος, Γιαννάκη ! ἕνας ὡραῖος γόγγρος ! Θά τον κτυπήσω γιὰ νὰ ζαλισθῆ... Πήγαινε ἐπάνω καὶ φέρε μου ἕνα στυλιάρι. Φοβοῦμαι μὴ βγῇ ἔξω πάλι καὶ μας φύγῃ ἀπὸ τὴν τρύπα.

Ὁ Γιαννάκης ἐπῆγε καὶ ἔφερε τὸ ξύλον· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ νερόν.

— Ρίξε μού το !

Ἡ Μηλιὰ ἥρπασε τὸ ξύλον καὶ τὸ μετεχειρίσθη πρῶτα διὰ νὰ στρυμώξῃ τὸ ψάρι εἰς τὸ ρηχότερον μέρος, ὥστε νὰ ἠμπορέσῃ νὰ το κτυπήσῃ ἀσφαλέστερα.

(Ἕπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Α. Zevvεδραίη*

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

(Ἴδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ 3ον φυλλάδιον, σελ. 19)

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τὸ θέμα τοῦ Μικροῦ τούτου Διαγωνισμοῦ δὲν ἦτο πολὺ εὔκολον, καὶ ὅτι τὸ ἔδιδα μὲ κάποιον δισταγμὸν περὶ τῆς ἐπιτυχίας του. Ἐδῶ, βλέπετε, δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀπλῆς θαλασσογραφίας, περὶ ἀψύχου τοποθεσίας ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἢ κατὰ φαντασίαν. Ἐζητεῖτο μία σύνθεσις, ἡ ὁποία νὰ σου παρουσιάζῃ μίαν ἰδέαν ὡρισμένην, ὥστε νὰ την βλέπῃς καὶ νὰ λέγῃς: «Ἀ, εἶνε Πάσχα!» Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, τόσον ἡ σύλληψις μιᾶς τοιαύτης συνθέσεως ὅσον καὶ ἡ ἐκτέλεσις, — προπάντων ὅταν ἔχῃ πρόσωπα, — εἶνε δυσκολώτατα πράγματα. Καὶ ὅμως οἱ νεαροί ζωγράφοι δὲν ἐδικαίωσαν διόλου τοὺς φόβους μου! Ἀπεναντίας!.. Φανταστῆτε τὴν ἔκπληξίν μου καὶ τὴν χαράν μου, ὅταν εἶδα νὰ συσσωρευθοῦν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τόσαι χαρακτηριστικαὶ εἰκόνες, τόσον ὡραῖαι Πασχαλιές. Περὶ τούτου δύνασθε νὰ κρίνετε ἀμέσως μὲ ἓν βλέμμα, ἐκ τῶν εἰκόνων, τὰς ὁποίας δημοσιεύω σήμερον, κοσμήματα ἀληθῆ τοῦ πασχαλινοῦ μου φυλλαδίου. Ἀλλὰ μὴ νομίσετε ὅτι καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω, πολλαὶ δὲν ἦσαν ἐπίσης ὡραῖαι. Ἄ, εἶνε ἄξιοι συγχαρητηρίων οἱ νεαροί μου ζωγράφοι! Τὸ εἶπαν καὶ οἱ εἰδικοὶ καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ ἐξετάσουν τὰς εἰκόνας καὶ νὰ με βοηθήσουν εἰς τὴν κρίσιν.

Τώρα θὰ εἰσέλθω εἰς τὰς λεπτομερείας. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἰδοὺ τὸ ἔργον τοῦ Δὸν Κολοκύθα Πάτερα. Εἶπα τὸ ἔργον, διότι ὁ εὐφυὴς αὐτὸς φίλος μου, ἂν καὶ δὲν καταγίνεται εἰς τὴν ζωγραφικήν, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, στέλλων, ἀντὶ εἰκόνος, ἓν ποίημα, (ἓν σοννέτον) ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Πασχαλιά»! Θά μου εἰπῆτε ἴσως ὅτι ἓν ποίημα — καὶ μάλιστα ἓν σοννέτον, — μετέχει καὶ μουσικῆς καὶ ζωγραφικῆς, καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ δύο αὐτά, εἰμπορῶ νὰ κρατήσω τὴν ζωγραφικὴν καὶ νὰ το συμπεριλάβω κάλλιστα εἰς τὴν κρίσιν. Ἔζω· ἀλλ' ἐγὼ θὰ το ἀποκλείσω πάλιν, διότι ἡ ζωγραφικὴ αὐτὴ εἶνε παρὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ. Δὲν εἶπα, ὅτι αἱ εἰκόνες πρέπει νὰ εἶνε μαῦραι ἐπάνω εἰς ἄσπρο χαρτί; Ἔ, λοιπὸν τὸ σοννέτον τοῦ Δὸν Κολοκύθα εἶνε γραμμένον μὲ λιλὰ μελάνην ἐπάνω εἰς κυανοῦν χαρτί, — παρατυπία τὴν ὁποίαν θὰ παρέβλεπα μόνον, ἐὰν τὸ σοννέτον ἦτο... ἀριστούργημα!

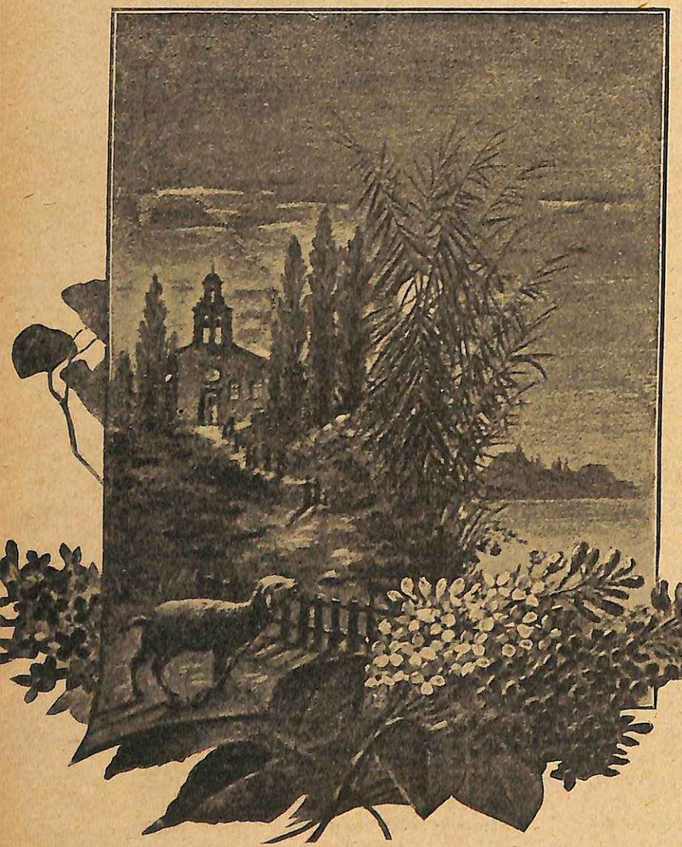

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Εἰκὼν ΙΑΩΑΝΝΑΣ Ν. ΜΑΡΚΕΤΤΗ (Πρῶτον Βραβεῖον)

[Φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ σμίκρυνσιν 1/2]

Μεταξὺ τῶν εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι ὡς ἔργα πολὺ ἀρχαρίων, δὲν μαρτυροῦν ἀκόμη ἐξησκημένην χεῖρα, ἀλλὰ μόνον ἐλπίδας εἰμποροῦν νὰ ἐμπνεύσουν, θἀναφέρω τὸ «Τσούγγρισμα» τοῦ Ἀλεξάνδρου Α. Μιχαηλίδου, τὴν «Πασχαλιάν» τοῦ Ἄστρου τῆς Αὐγῆς, τὴν «Ἀνάστασιν» τοῦ Χιονοσκεποῦς Ὀλύμπου καὶ τὸ «Κηροπωλεῖον» τοῦ Ἕλληνος Πυροβολητοῦ.

Ἡ Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις μοῦ ἔστειλε δύο «Παιδάκια ποῦ τσουγγρίζουν αὐγά.» Ἀρκετὰ καλὴ σύνθεσις καὶ τὸ κυριώτερον, ἐντελῶς πρωτότυπος. Ἡ Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις δὲν ἀντέγραψεν ἀπὸ πουθενὰ οὔτε τὸ σύνολον, οὔτε καμμίαν λεπτομέρειαν. Ἐκάθησε καὶ ἐζωγράφισε μόνη της. Δι' αὐτὸ κυρίως τὴν ἐπαινῶ καὶ την προβάλλω ὡς παράδειγμα εἰς μερικοὺς ἄλλους, — δέν τους ἀναφέρω, — οἱ ὁποῖοι ἐνόμισαν ὅτι θά με γελάσουν, ἀντιγράφοντες τὰ πρόσωπά των ἀπὸ εἰκονογραφημένα περιοδικὰ καὶ... ἀπὸ φιγουρίνια!

Ὁ Κων. Σκυριανὸς ἐζωγράφισε μίαν ἐκκλησίαν, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἄνθρωποι ἐξέρχονται μὲ τὰς λαμπάδας των, μετὰ τὴν νυκτερινὴν λειτουργίαν τοῦ Πάσχα. Τὸ σχέδιον δὲν εἶνε πολὺ ἐπιτυχές, ἀλλ' ἡ ἐργασία του λεπτοτάτη, ὅλῳ μὲ πέννα.

Ἐκκλησίαν ἐπίσης ἐζωγράφισε καὶ ὁ Ἀγγουρολογιώτατος, ἐκκλησίαν καὶ ὁ Ζεβάν. Πολὺ καλὰ σχέδια καὶ τὰ δύο· ἀλλ' ὑπὸ ἔποψιν ἐκτελέσεως τὸ τοῦ Ζεβὰν εἶνε ἀνώτερον. Ὁ οὐρανός του πολὺ ὡραῖος, καὶ τὸ δένδρον του ἐπίσης. Ἡ ἐκκλησία του εἶνε ἐκκλησία χωρίου, καὶ ὄπισθεν τοῦ ἱεροῦ φαίνονται οἱ σταυροὶ τοῦ νεκροταφείου· ἀριστερᾷ ἐζωγράφισε καὶ δύο ἐπαίτας, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, τοὺς ἀπερχομένους μὲ τὰς λαμπάδας των. Κάτι σοῦ ἐμπνέει αὐτὸ τὸ σχέδιον.

Πολὺ ἀνώτεραι τῶν προηγουμένων εἶνε αἱ κατόπιν εἰκόνες:

Ὁ Τρεχαγουρευόπουλος διακρίνεται διὰ τὴν λαμπράν του ἐκτέλεσιν. Ὁ πυλὼν ἐκεῖνος τῆς ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξέρχονται ἄνθρωποι, ἐνῷ εἰς τὸ βάθος φαίνονται ἄλλοι, εἶνε πάρα πολὺ καλὰ ζωγραφισμένος. Καὶ τὰ πρόσωπα ἔχουν πολλὴν ἔκφρασιν, καὶ ἡ φωτοσκίασις εἶνε τελεία καὶ τὸ σύνολον ἐν γένει πολὺ καλαίσθητον. Βεβαίως δὲ ἡ εἰκὼν του θὰ ἐτίθετο εἰς πολὺ ἀνωτέραν θέσιν, ἂν δὲν εἶχε μίαν οὐσιώδη ἔλλειψιν: Στερεῖται χαρακτῆρος πασχαλινοῦ. Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ἐννοεῖ τις, ὅτι πρόκειται περὶ ἐξόδου ἀπὸ ἐκκλησίαν, — διότι τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τοῦ πυλῶνος δὲν φαίνεται, — πῶς θὰ ἐννοήσῃ ὅμως ὅτι ἡ ἔξοδος γίνεται μετὰ τὴν πρώτην ἀνάστασιν; Ἀλήθεια τὸ γράφει κάτωθεν ὁ Τρεχαγουρευόπουλος· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Ἂν εἶχαν τοὐλάχιστον οἱ ἄνθρωποί του λαμπάδας!..

Κομψότατος, χαριτωμένος ὁ κλῶνος τῆς πασχαλιᾶς, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ἡ Τανάγραία Κόρη. Ζωγραφίζει μὲ πολλὴν λεπτότητα ἡ φίλη μου αὐτή! Εἰς τὸ μέσον ἔχει καὶ μίαν φωλεὰν μὲ αὐγά, ἀποτελοῦσαν ὡραῖον σύμπλεγμα μὲ τὸν κλῶνον. Μίαν ἀπορίαν ὅμως ἔχω: Ἆρά γε τὰ αὐγὰ ἐκεῖνα εἶνε αὐγὰ τοῦ Πάσχα;

Ἐπιτυχεστάτη ἡ σύνθεσις τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς. Εἶνε ἐξοχὴ καὶ ἄνοιξις, πάσχα σωστόν. Εἰς τοὺς κλάδους μιᾶς μεγάλης ἀνθισμένης πασχαλιᾶς, ψάλλουν πτηνά, ἐνῷ πετοῦν χρυσαλλίδες ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μικρᾶς κόρης, ἡ ὁποία κρατεῖ μίαν ἀγκαλίδα ἀνθισμένων κλωνίων πασχαλιᾶς. Παρὰ τοὺς πόδας της βελάζει ἕνα ἀρνάκι — τὸ ἀρνάκι τοῦ Πάσχα. Ἀριστερᾷ ἀνοίγεται ἐν μέγα πλαίσιον, καλύπτον τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, καὶ ἐντὸς τοῦ πλαισίου φαίνεται εἷς ἄγγελος — ὁ ἄγγελος τῆς Ἀναστάσεως. Εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν εἰκόνα ἡ σύλληψις ἀμιλλᾶται μὲ τὴν ἐκτέλεσιν. Ὑπάρχει δηλαδὴ μία ἰσορροπία μεταξὺ τῶν δύο, τὴν ὁποίαν ὀλίγισται εἰκόνες τοῦ διαγωνισμοῦ ἐπαρουσίασαν.

«Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν». Εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς Λίμνης Μαρεωτιδος. Μία οἰκογένεια ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἑστιατόριον, ὅπου ἀναμένει ἐστρωμένη ἡ τράπεζα μὲ τὰ κόκκινα αὐγὰ καὶ μὲ τὰ συνήθη ἐδέσματα τῆς νυκτὸς τοῦ Πάσχα... Εὐτυχεστάτη ἡ εὕρεσις τοῦ θέματος, εὐφυεστάτη ἡ παράστασις τῆς ἰδέας. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἔμπνευσιν τόσον, ὅσον ἡ Λίμνη Μαρεωτις. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γραφῇ τίποτε κάτωθεν τῆς χαρακτηριστικωτάτης αὐτῆς εἰκόνος. Μόλις ἰδῇς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους μὲ τὰς λαμπάδας μέσα εἰς τὸ σπίτι, καὶ ἀμέσως θὰ εἰπῇς. «Εἶνε Πάσχα!» Καμμία ἀμφιβολία,, καμμία παρεξήγησις δὲν χωρεῖ Ἂν δὲ καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς εἰκόνος — ἡ ὁποία δυστυχῶς χωλαίνει, — ἦτο ἀνάλογος μὲ τὴν ἰδέαν, ἀφεύκτως αὐτὴ θὰ ἐλάμβανε τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Πολὺ ἁπλουστέραν μέθοδον, διὰ νὰ παραστήσῃ τὸ Πάσχα, ἠκολούθησεν ἡ Ἀντιγόνη Π. Ἰατρίδου. Αὐτὴ ἐπροτίμησε νὰ ζωγραφίσῃ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως, αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἔξωθεν τῆς ἐκκλησίας ἑνὸς χωρίου. Ἀλλὰ πόσας δυσκολίας ἐπαρουσίαζεν ἡ ἐκτέλεσις ἑνὸς τοιούτου θέματος! Τί δύσκολα ποῦ εἶνε τὰ συμπλέγματα τῶν ἀνθρώπων, αἱ μεγάλαι μάζαι τοῦ πλήθους, τὰς ὁποίας ἀπῄτει τὸ θέμα. Καὶ ὅμως βλέπετε, ὅτι ἡ Ἀντιγόνη Ἰατρίδου κατώρθωσε νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς μεγαλητέρας δυσκολίας καὶ νὰ ζωγραφίσῃ μίαν εἰκόνα, ὡραίαν ἐν τῷ συνόλῳ, μὲ καλὰς ἀναλογίας, μὲ καλὰς σκιὰς καὶ μὲ καλὰς λεπτομερείας, — ἂν ἐξαιρέσωμεν τὴν ἀσχημίαν μερικῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦσαν βέβαια νὰ εἶνε καὶ ὡραιότερα.

Ἀλλ' ἡ καλλιτέρα εἰκὼν ἐξ ὅλων εἶνε ἡ «Πασχαλιά» τῆς Ἰωάννας Μαρκέττη. Πρῶτον, κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν ἐκπληροῖ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ μας. Ἡ ἐκκλησία ἐκείνη ἡ φωτισμένη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέρχονται ἄνθρωποι μὲ λαμπάδας, ἡ πασχαλιὰ ἐκείνη ἡ ἁπλωμένη κάτω, ἀκόμη καὶ τὸ ἀρνάκι — ὅλα σὲ πείθουν ὅτι εἶνε Πάσχα, καὶ μόνον Πάσχα. Ἡ ἰδέα τῆς Λίμνης Μαρεωτιδος ὑπῆρξεν εὐφυέστερα — ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδέα τῆς Ἰωάννας Μαρκέττη δὲν ἐπαμφοτερίζει τοὐλάχιστον· ἀρκεῖ νὰ προσέξῃ τις ὀλίγον, διὰ νὰ πεισθῇ ἀδιστάκτως, ὅτι

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Εἰκὼν ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ Π. ΙΑΤΡΙΔΟΥ (Δεύτερον Βραβεῖον)

(Φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ σμίκρυνσιν 1/2)

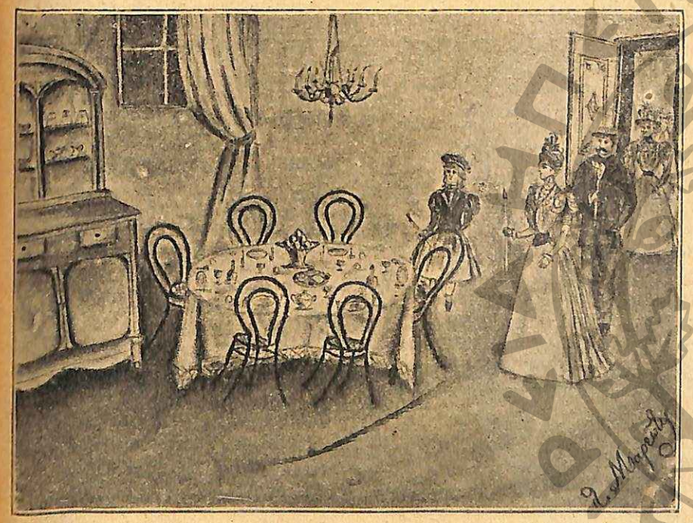

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Εἰκὼν ΛΙΜΝΗΣ ΜΑΡΕΩΤΙΔΟΣ (Δεύτερον Βραβεῖον)

(Φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ σμίκρυνσιν 1/2)

ἔχει ἐνώπιόν του εἰκόνα πασχαλινήν. Ἀλλ' ὁποία ὑπεροχὴ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν! ὁποία καλαισθησία εἰς τὸ σύνολον! ὁποία τέχνη εἰς τὰς λεπτομερείας! Ἡ πασχαλιὰ ἐκείνη δὲν νομίζετε ὅτι εὐωδιάζει; Καὶ τὸ τοπίον τῆς Κερκύρας, τὸ φαινόμενον ἐν ἀπόπτῳ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, δὲν εἶνε καθεαυτὸ ὀνειρῶδες; Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶνε ὡραῖος ὁ οὐρανός, καὶ ἡ ἐκκλησία, καὶ τὰ δένδρα, καὶ τὸ ἀρνάκι, καὶ ὅλα; . . . Ἄ, εἶνε πλέον σωστὴ ζωγράφος ἡ Ἰωάννα Μαρκέττη!..

Καὶ τώρα θὰπονείρω τὰ βραβεῖα, πλήρης χαρᾶς, διότι οἱ φίλοι μου μ' ἔκαμαν νὰ ἑορτάσω τὸ Πάσχα μὲ τόσον ὡραίας εἰκόνας. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' Βραβεῖον: *Ἰωάννα Ν. Μαρκέττη*

Β' Βραβεῖον: *Ἀντιγόνη Π. Ἰατρίδου, Σμύρνη Μαρεῶτις.*

Γ' Βραβεῖον: *Χαλκίοικος Ἀθηνᾶ Ταναγραία Κόρη, Τρεχαγορευσόπουλος.*

Ἔπαινος: *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις, Ζεβάν, Ἀγγουρολογιώτατος, Κ. Σκυριανός*

Εὔθυμος Μνεία: *Οἱ λοιποί, ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ 'ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Α'

Νύχτα βαθειά, καὶ τοῦ χωριοῦ
Γεμάτ' ἡ ἐκκλησία,
Ἔξω τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ,
Μέσα φωτοχυσία.

Τὸ Πάσχα, ποῦ το καρτεροῦν
Τόσες βδομάδες, φθάνει,
Κ' οἱ γέροι γιορτερὰ φοροῦν,
Κ' ἡ γρηὲς γιορτῆς φουστάνι

Ὅλοι συγκίνησι γλυκειὰ
Μέσ 'στὴν καρδιά τους ἔχουν.
Καὶ μὲ μιὰ ἀγάπη μυστικιὰ
'Στὴ λειτουργιὰ προσέχουν.

Β'.

« Χριστὸς Ἀνέστη!» μὲ φωνὴ
Κράζει ὁ παπᾶς μεγάλη,
« Χριστὸς Ἀνέστη! Χριστιανοί»
Ὅλος ὁ κόσμος ψάλλει.

Καὶ μπάμ καὶ μπουμ ἡ τουφεκιές,
Ψαλμοί, καμπάνας χτύποι
Ὦ τί στιγμὲς αὐτὲς γλυκειές,
Καὶ πῶς ξεχνιέται ἡ λύπη!

Τελειώνει τότε ἡ ἐκκλησιὰ
Κι' ὁ κόσμος ἔξω βγαίνει,
Καὶ γίνεται μιὰ μοιρασιὰ
Φιλιῶν, εὐλογημένη.

Κι' ἀρχίζει τότε νὰ φωτᾶ,
Κι' ὅλοι γοργὰ πηγαίνουν
Κεῖ ποῦ ταύγα καὶ τὰ ψητὰ
Στρωμένα τοὺς προσμένουν.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 101].

Τετάρτη.

Θεέ μου! πόσο τρομερὰ ἔβρεχε ἔξω! Ὁ Παυλάκης τὸ ἄκουε 'στὸν ὕπνο του, καὶ ἅμα ὁ Ματοκλείστης ἄνοιξε ἕνα παραθυρο, ἔφθασε τὸ νερὸ ὥς τὸ χεῖλος τοῦ παραθύρου· γύρω-γύρω ἦταν θάλασσα, ἀλλὰ καὶ ἕνα ὡραιότατο πλοῖο ἦταν κοντὰ 'στὸ σπίτι.

«Θέλεις νὰ ταξειδέψωμε μαζί, μικρέ μου Παυλάκη;» εἶπεν ὁ Ματοκλείστης. «Ἔτσι θὰ δοῦμε ἀπόψε ξένους τόπους καὶ ὅμως πάλι τὸ πρωὶ θὰ βρεθοῦμε 'στὸ σπίτι σου!»

Καὶ κύττα, νὰ ὁ Παυλάκης μὲ τὰ κυριακάτικά του πάνω 'στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, ὁ καιρὸς εὐθὺς ἄνοιξε, καὶ ἔπλεαν μέσα 'στοὺς δρόμους, ἐπέρασαν τὴν ἐκκλησία, καὶ τότε εἶχαν πειὰ μπροστά τους μιὰ μεγάλη, ἀτελείωτη θάλασσα. Γρήγορα ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους τὴ στεριά, ἀλλὰ ἀπὸ πάνω τους πετοῦσε ἕνα κοπάδι ἀπὸ πελαργούς, οἱ ὁποῖοι ἤρχουνταν ἀπὸ τὴν πατρίδα κ' ἐπήγαιναν 'στὲς ζεστὲς χῶρες. Ὁ ἕνας πελαργὸς πετοῦσε πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ ὅλοι εἶχαν προχωρήσῃ ἀρκετὰ μακρυά. Ἕνας μόνο εἶχε μείνῃ πίσω κουρασμένος, τὰ φτερά του δὲν μποροῦσαν πειὰ σχεδὸν νὰ τὸν σηκώνουν· ἦταν ὁ τελευταῖος τῆς σειρᾶς· ὁλοένα μακρύτερα ἔμενε πίσω, 'στὸ τέλος ἔπεφτε χαμηλὰ-χαμηλὰ μὲ ἀνοιγμένα τὰ φτερά του, δυὸ-τρεῖς φορὲς τὰ χτύπησε βαρειά, γιὰ νὰ ξαναστηκωθῇ, ἀλλὰ τοῦ κάκου· τὰ πόδια του ἄγγιξαν ἕνα σχοινὶ τοῦ καραβιοῦ, ἔπειτα γλύστρησε κάτω ἀπὸ τὸ πανὶ καὶ πάφ ἔπεσε 'στὸ κατάστρωμα. Ἕνας μ ο ῦ τ σ ο ς τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔβαλε 'στὸ κοτέτσι μὲ τὲς κότες, τὲς πάπιες καὶ τοὺς γάλλους· τάχε χαμένα ὁ δυστυχὴς μπροστὰ 'ς αὐτοὺς καὶ ἐκρέμαγε τὰ φτερά του.

«Μωρέ, γιὰ κυττάξετέ τον!» ἐφώναξαν τὰ κοτοπούλια. Καὶ ὁ γάλλος ἐφούσκωσε φοβερὰ καὶ τον ἐρώτησε: «Ποιὸς εἶσαι σύ;» καὶ ἡ πάπιες ἔμπηξαν ἄγριες φωνές: «Κουνήσου, κουνήσου!»

Καὶ τότε ὁ πελαργὸς διηγήθηκε γιὰ τὴ ζεστὴ Ἀφρική, γιὰ τὲς πυραμίδες καὶ γιὰ τὴ στρουθοκάμηλο, ποῦ τρέχει μέσα 'στὴν ἔρημο σὰν ἄγριο ἄλογο. Ἀλλὰ ἡ πάπιες δὲν ἐκαταλάβαιναν τί ἔλεγε, καὶ σκουντοῦσε ἡ μία τὴν ἄλλη: «Τί λές; δὲν εἶνε ἀλήθεια πᾶς καὶ εἶνε κουτός;» «Καὶ μὲ τὸ παραπάνω!» ἐφώναξε ὁ γάλλος καὶ κατακοκκίνισε καὶ τότε ὁ φτωχὸς πελαργὸς θυμήθηκε λυπημένος τὴν Ἀφρική του.

«Κομψὰ ποδαράκια ἔχετε!» ἐφώναξε ὁ γάλλος «πόσο τὸν πῆχυ, παρακαλῶ;»

«Σράτ, σράτ, σράτ,» ἐφώναξαν ἡ πάπιες· ἀλλὰ ὁ πελαργὸς ἔκαμε, πῶς δὲν κατάλαβε.

«Μ' ἕναν τέτοιο ἀστεῖσμὸ» τοῦ εἶπε ὁ γάλλος «μπορούσατε δὰ καὶ σεῖς λιγάκι νὰ χαμογελάσετε!» Ἢ μήπως δὲν ἦταν ἴσως πετυχημένος; ὤ, αὐτὸς ὁ βλάκας δὲν σ κ α μ π ά ζ ε ι ἀπ' αὐτά! ἂς ἐξακολουθήσωμε μεῖς νὰ διασκεδάζωμε.» Καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ κλοῦ-κλοῦ καὶ ἡ πάπιες ἔκαναν «γκίκ-γκάκ, γκίκ-γκάκ.» Αὐτὴ ἦταν ἡ διασκέδασί τους.

Τότε ὁ Παυλάκης ἄνοιξε τὸ κοτέτσι καὶ ἐφώναξε τὸν πελαργὸ καὶ αὐτὸς ὥρμησε 'ς αὐτόν, 'στὸ κατάστρωμα· εἶχε ξεκουρασθῇ τώρα καὶ ἐφαίνουνταν νὰ εὐχαριστῇ τὸν Παυλάκην μὲ τὸ κεφάλι του. Ἔπειτα ὥρμησε μὲ ἀνοικτὰ φτερὰ 'στὸν ἀέρα καὶ πέταξε γιὰ τοὺς ζεστοὺς τόπους· ἀλλὰ ἡ κόττες ἐκακκάριζαν, ἡ πάπιες ἐφώναζαν καὶ ὁ γάλλος ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμό του.

«Τὸ πρωὶ θὰ κάμωμε σοῦπα ἀπὸ κοτόπουλα» εἶπε ὁ Παυλάκης· ἐξύπνησε καὶ εἶδε τὸν ἑαυτό του 'στὸ μικρό του κοεββατάκι. Παράξενο ταξεῖδι ἀλήθεια εἶχε κάμῃ αὐτὴ τὴ βραδιὰ μὲ τὸν Κὺρ Ματοκλείστη!

(Ἔπεται συνέχεια.)

(Ἐκ τῶν τοῦ *Ἀνδερσεν*)

Ν. Ι. Χ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ἤτοι Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ πωλούμενα ἐν τῷ Γραφείῳ αὐτῆς

Συνέχεια τοῦ Καταλόγου· ἴδε σελ. 102·

ΒΑ·Ι·ΤΑΝ ΖΕΡΑΗ

περιπετειῶδες διήγημα· ἐξιστορεῖ μίαν περιήγησιν ἀνὰ τὸν Καύκασον· μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ *Σοφίας Δήμου*. Τιμᾶται ἄδετον 1,50.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Παιδικὸν διήγημα διδακτικώτατον καὶ ἐπαγωγότατον, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς *Εὐδοξίας Δυπουῆ*, ὑπὸ *Ἀριστ. Π. Κουρτίδου*. Ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ βιβλίου τούτου παραμένει εἰς τὸν ἀναγνώστην βαθυτάτη. Τιμᾶται φρ. 1.50.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ P. J. Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, κατὰ μετάφρασιν *Π. Ι. Φέρμπου* μετὰ 21 εἰκονογραφιῶν. Σπανίως ἐγράφη τόσῳ τερπνόν, τόσῳ συγκινητικόν, τόσῳ παιδαγωγικὸν βιβλίον. Τιμᾶται ἄδετ. φρ. 3,50 χρυσόδετον φρ. 5.

Η ΜΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Συλλογὴ ὡραιοτάτων παιδικῶν ποιημάτων, καταλληλῶν πρὸς ἀπαγγελίαν, ὑπὸ *Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ*. Τιμᾶται ἄδετον φρ. 1,50· χρυσόδετον φρ. 2,50.

[Ἕπεται συνέχεια τοῦ Καταλόγου]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὀμικρὸς Στάθης, βλέπων ἀχθοφόρον, ὁ ὁποῖος ἐσήκονε μὲ πολὺν κόπον μέγα βάρος, λέγει πρὸς τὸν φίλον του Γεῶργον:

— Τί κουτὸς ἄνθρωπος! δὲν πληρώνει ἕνα κάρρο, νὰ τοῦ τὰ κουβαλήσῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Π. Δρίσσα

ΑΔΑΗΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι κατώρθωσαν νὰνακαλύψουν τὸν μικρὸν Τάκην εἰς τὴν «Μαγικὴν Εἰκόνα» τοῦ 12ου φυλλαδίου. Οἱ ἄλλοι ἔψαξαν, ἔδρωσαν, ἐπείσμωσαν, ἐγύρισαν τὴν εἰκόνα ἀπὸ ὅλες τὲς μεριές, ἐχάλασαν τὸν κόσμον, ἀνεστάτωσαν οἰκείους καὶ φίλους . . . τίποτε! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ «Μαγικὴ Εἰκὼν» ἦτο πολὺ ἐπιτυχής, διότι ὅσῳ δυσκολώτερα εὑρίσκεται τὸ κρυμμένον πρόσωπον, τόσον περισσότερον ἐκπληροῦται ... ὁ σκοπὸς τοῦ ζωγράφου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς πρώτην φορὰν εἴδατε τοιούτου εἴδους εἰκόνα, καὶ ἑπομένως σᾶς ἔλειπεν ἡ *πεῖρα*, ἡ ὁποία θὰ σᾶς διευκόλυνε εἰς τὴν εὕρεσιν τοῦ κεκρυμμένου προσώπου. Ἔρχομαι λοιπὸν σήμερον νὰ σᾶς τὸ ἀποκαλύψω.

Δεξιᾶ, ἡ εἰκὼν ἀρχίζει ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι (τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται ὁλόκληρον) μὲ σκέπασμα καὶ μὲ μίαν ἀνθοδόχην ἐπάνω. Τὸ εἴδατε;.... Ἔ, λοιπόν: τὸ κάτω μέρος τοῦ σκεπάσματος τοῦ τραπεζίου αὐτοῦ σχηματίζει τὸ πρόσωπον τοῦ Τάκη. Τὸ σωματάκι του ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ φορέματος τῆς μητέρας του (ἕως ἐκεῖ ποῦ ἀρχίζει ἡ ποδιά της). Τὰ ποδαράκια του εὑρίσκονται εἰς τὸ δάστημα τὸ μεταξὺ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας, καὶ σχηματίζονται ἀπὸ δύο γραμμὰς τοῦ πατώματος, καὶ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ χαλιοῦ· πατεῖ δὲ ὁ μικρὸς ἴσα-ἴσα ἐπάνω εἰς τὸ πανταλόνι τοῦ πατέρα του. Τώρα ποῦ ἠξύρετε αὐτά, στρέψατε τὸ φύλλον οὕτως ὥστε ἡ πρὸς τὰ ἀριστερᾶ πλευρὰ τῆς εἰκόνος νὰ ἔλθῃ κάτω, καὶ τότε θὰ ἰδῆτε ὁλόκληρον καὶ ὄρθιον τὸν μικρὸν Τάκην, μὲ τὰ χεράκια του εἰς τὲς τσέπες, καὶ μ' ἕνα ὕφος ... σὰν νὰ μὴν εἶχε κάμῃ τίποτε, σὰν νὰ μὴν εἶχε σπάσῃ τὰ βάζα καὶ τὸν καθρέπτην, σὰν νὰ μὴ σᾶς εἶχε βασανίσῃ τόσον!...

Ἔ, σᾶς ἤρεσε;... Ποῦ νὰ ἰδῆτε τώρα καὶ τὰς ἄλλας «Μαγικὰς Εἰκόνας» τὰς ὁποίας θὰ δημοσιεύσω. Διότι, μάθετε, ὅτι ἔχω ὁλόκληρον σειράν.

Ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν τῆς *Ἐαρινῆς Πρωΐας*, θάποσπάσω αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον: «Εἷς κύριος ἐπεσκέπτετο μίαν φιλικήν του οἰκογένειαν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Μετὰ τὸν συνήθη χαιρετισμόν, συνήπτετο τακτικὰ ὁ ἑξῆς διάλογος μεταξὺ τοῦ ἐπισκέπτου καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης: —Ὁ α'. «Τρῶτε, βλέπω...— Ἡ β'. «Τρῶμε, βλέπεις ...» Ἀλλὰ θὰ μοῦ εἰπῆτε διατί μοῦ διηγεῖται τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ ἡ *Ἐαρινὴ Πρωΐα*; Ἔ, ἡ ρύμη τοῦ λόγου, βλέπεις...

Μετ' ἀπείρου συγκινήσεως ἔλαβα τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν: «Πολὺ σᾶς παρακαλῶ ὅπως εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν, εἰς οὓς εἶχε λάβῃ μέρος ἡ περιλιμένη μου ἀδελφὴ Χρυσοῦλα, δημοσιευθῇ τὸ ψευδώνυμόν της, εἰς ἣν σειρὰν θὰ ἐδημοσιεύετο ἐὰν ἔζη, καὶ θέλετε μὲ ὑποχρεώσῃ. Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ, *Π. Γ. Κέκεση*». Εὐχαρίστως θὰ ἐκτελέσω τὴν εὐσεβῆ παραγγελίαν τῆς τεθλιμμένης ἀδελφῆς.

Αἱ ἀπορίαι σου, *Πετραία Ἀραβία*, προέρχονται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἀνέγνωσες τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδημοσίευσα εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ 1898. Ἀνάγνωσέ τον ὅλον καὶ μὲ προσοχήν, καὶ τότε θὰ μάθῃς τί πρέπει νὰ πράξῃς.

Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἐρατεινὴ Χάλκη*. Πόσον ἐχάρην διὰ τὴν τελείαν ἀνάρρωσιν τῆς πρεσφιλοῦς μητρός σου! Σὲ ζηλεύω διότι ὑπῆρξες «ἡ μικρὰ τῆς νοσοκόμος» Σοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ πράξῃς ὑπὲρ αὐτῆς τὸ ἑκατομμυριοστὸν ἐξ ὅσων ἔπραξεν ἐκείνη ὑπὲρ σοῦ!...

Ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μοῦ περιγράφει τὴν ἐκδρομὴν τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου μετὰ τῶν καθηγητῶν των, μέχρι τῶν ἀσκαίων Τάφων τοῦ Ναυπλίου. Μετὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῶν ὑπογείων ἐκείνων, ἀνῆλθον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, ὅπου ὁ καθηγητὴς κ. Βαχαβιόλας ὡμίλησε ὡραιότατα περὶ Ναυπλίου, δύο δὲ μαθηταὶ τῆς τάξεώς του ἀπήγγειλαν τὸν γνωστὸν διάλογον τοῦ κ. Ξενοπούλου ὁ «Ὑποβολεύς» ὅστις ἐτελείωσεν ἐν μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων.—Ἐπίσης ὡραῖα καὶ τὸ *Φωτοβόλον Τόξον* μοῦ περιγράφει τὴν εἰς Πεντέλην ἐκδρομὴν τῶν μαθητῶν.

Βεβαίως, *Ἄρατε*, θὰ παρακολουθήσω δι' εἰδικοῦ ἀντιπροσώπου τοὺς «Παναχαϊκοὺς Ἀγῶνας» ἀφ' οὗ πολλοὶ ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θ' ἀγωνισθοῦν, εἶνε συνδρομηταί μου. Ἂν δὲ νικήσῃ κανεὶς ἐξ αὐτῶν, θὰ δημοσιεύσω καὶ τὴν εἰκόνα του.

Μὴν ἀνησυχῆς. *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, ὅλα τὰ τετράδιά σου ἐστάλησαν, διότι ὅλα ἦσαν σεμνότατα καὶ ὡραιότατα, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ὑπαινιγμοῦ. Εἰς ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐρωτᾷς σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι εἶνε *ἐπίσης δύσκολον* καὶ μέγα νὰ γίνῃ τις *ἔξοχος* καὶ εἰς τὴν Τέχνην καὶ εἰς τὴν Ἐπιστήμην.— Ἀνέγνωσα μὲ χαρὰν τὰ ποιηματάκια σου, τὰ ὁποῖα μοῦ ἤρεσαν πολύ. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἀφιέρωσιν.

Ποτέ μου δὲν ἐδιάβασα, *Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ*, τόσῳ ἐκτενῆ ἐπιστολὴν εἰς ὀλιγωτέραν ὥραν. Τὴν ἐρρούφηξα κυριολεκτικῶς. Ἄ! μὰ τί ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σας! Ἐταξείδευσα κ' ἐγὼ ἕως τὰς Μυκήνας καὶ ἐγύρισα μαζί σου.

«Ἐγώ, μολονότι εὑρίσκομαι εἰς Γαλλίαν,—μοῦ γράφει ἡ *Φοινικίς*,—εἰς τόπον ὅπου τὰ περιοδικὰ εἶνε ἄφθονα, καὶ εἶχα πολλά, ἅμα ἔμαθα ἑλληνικὰ τὰ ἄρησα ὅλα αὐτά ὄχι διότι εἶνε κακά, ἀλλὰ ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΕ ΞΕΝΑ. Καὶ τώρα εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη μαζί σου». Ἴδε ἀληθὴς Ἑλληνόπαις, ἐν ᾧ ὄλος οὐκ ἔστι!

Φιλόπατρις Ἰάς, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Προσοχὴ τώρα νὰ μὴ γίνῃ καὶ τοῦτο πασίγνωστον.

Ἀνδρέτε Εὔζωνε, τὰς 10 δραχμὰς τοῦ *Ἀνδρέου Ἀργοναύτου*, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἐδόκαμε νὰ λάβῃς βιβλία, ἐνέγραψα ἐπ' ὀνόματί σου εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων, συμφώνως μὲ τὴν παραγγελίαν σου.

Διακριθεῖσα Μαθήρια, εὐχαρίστως δέχομαι τὴν πρότασίν σου, διότι φαίνεσαι πολὺ καλὴ κόρη. Γράψε μου ὑπὸ ποίαν διεύθυνσιν ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ στέλλω τὸ φύλλον.

Ἀνθισμένε Μενεξέ, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ διανομεὺς τοῦ ταχυδρομείου πταίει. *Ὅλων* τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν τὰ φυλλάδια παραδίδονται εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον *συγχρόνως*.

Ὑπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ μοῦ γράφουν ἀκόμη: ὁ *Ὑποψήφιος Δόκιμος*, τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (τὸ ὁποῖον θὰ ἐπροτίμα νὰ ἐκδίδεται τὸ Δελτίον εἰς τὸ μέσον τῆς ἑβδομάδος χωριστά)· ἡ *Ρωμηοπούλα* (διότι τότε, λέγει, θάπανῶ ἐν ἐκτάσει εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου)· ἡ *Ἱπποδαμάστρια*, ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος*, ὁ *Τρικυμιώδης Μαλέας* (ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει ἐκτενῶς, μὲ διάφορα σχέδια, τὰ ὁποῖα θὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεταρρυθμίσεων)· ἡ *Ἐσμεράλδα* (ἡ ὁποία καὶ 100 δραχμὰς νὰ πληρώνῃ, δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ εἶνε φίλη μου)· ὁ *Χρυσάμαλλος Δέων* (μόλις τὸ ἤκουσε ἐμιμήθη τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ ἔκαμε 300 τοῦμπες!) ἡ *Ὑποβρύχιος*; *Ἄμυνα*, ὁ *Σαρδανάπαλος* (μετανοῶν διότι μοῦ ἔγραψε πρῶτα κατὰ τῆς προτάσεως, παρακινηθεὶς ἀπὸ ἄλλους)· ὁ *Ἕκτωρ ὁ Τρῶς* καὶ ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐρυδιάδης*, ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει: «Ἰδὼν τὴν πρότασιν τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ*, ἀπεφάσισα νὰ προσκαλέσω εἰς τὸ σπίτι μου ὅλους τοὺς γνωστούς καὶ φίλους μου, ὅσοι εἶνε συνδρομηταί σου· ἀφ' οὗ δὲ συνηθροίσθημεν καὶ συνεσκέφθημεν, ἀπεφασίσαμεν νὰ σοῦ κάμωμεν τὴν ἑξῆς πρότασιν: Ἀντὶ τοῦ δελτίου, τὸ ὁποῖον σκέπτεσαι νὰ ἐκδώσῃς, καλλήτερα νὰ διπλασιασθῇς, δηλαδὴ νὰ γίνῃς μὲ 16 σελίδας, καὶ νὰ διπλασιάσῃς καὶ τὴν συνδρομήν· (αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα καὶ τοῦ *Ἕκτορος Τρωὸς* καὶ πολλῶν ἄλλων). Κατόπιν οἱ προσκεκλημένοι ἔφυγαν, δώσαντες εἰς ἐμὲ τὴν ἐντολὴν νὰ σοῦ τὰ γράψω. Τὴν ἰδέαν μας τὴν ἀνεκοίνωσα καὶ εἰς τὸν μπαμπᾶ, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε καλὴ ἰδέα· μοῦ ἔδωσε δὲ ἀμέσως καὶ τὰς 7 δραχμάς, διὰ νὰ σοῦ τὰς στείλω, εὐθὺς ἅμα ἀποφασισθῇ νὰ τὰς ζητήσῃς. Προσέθεσε δὲ ὁ μπαμπᾶς μου ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ μερικὰ πτωχὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ πληρόνουν 14 δραχμάς».

Ὑστερόγραφον.—Καλὴ ἀρχή! Ὁ *Πῶφ-Πὰφ* ὄχι μόνον ἐπιδοκιμάζει τὴν ἰδέαν τοῦ *Μικροῦ Τυμπανιστοῦ*, ἀλλὰ καὶ σπεύδει πρῶτος-πρῶτος νά μου το δείξῃ *ἐμπράκτως*, πληρώνας συνδρομὴν διὰ τὸ 1899 ἀπὸ *14 δραχμάς*, ἂν θὰ εἶνε τὸ φύλλον δεκαεξασέλιδον. Ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν μιμηθοῦν πολλοὶ τὸν *Πῶφ Πὰφ* καὶ δὲν πραγματοποιηθῇ τὸ σχέδιον τῆς δεκαεξασελίδου ἐκδόσεως, τότε, λέγει, μὲ τὰς ἐπὶ πλέον ἑπτὰ δραχμάς, ἃς ἀνανεώσω τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἔτος 1900.

Ἐνδιαφέρουσα εἰδοποίησις: Ἔπλαξαν καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ Γραφείου μας καὶ ἀντὶ 119 ἔβαλαν 117. Ὥστε εἰς τὸ ἑξῆς θὰ γράφετε: Πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων (ἢ κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον) ὁδὸς Αἰόλου 117, εἰς Ἀθήνας.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τοὺς νέους μου φίλους καὶ φίλας: *Μικρὸν Πιανίστα* (Α. Ξ.) *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων* (Π. Π.) *Καρύδι τῶν Ἰνδιῶν* (Ι. Π.) *Πλάσμα τῆς Φαντασίας* (Ο. Π.) *Ἀργειφόντην Ἑρμῆν* (Μ. Π.) *Τποψήφιον Εὐελπιν* (Κ. Μ. καὶ ἅμα γίνῃ καλά, νὰ μοῦ γράψῃ) *Καρδίαν τῆς Μουσικῆς* (Β. Δ.) *Μικρόβιον* (Ε. Π.) *Ῥιχάρδον Τζωρτζ* (Σ. Μ.) καὶ *Μικρὸν Μυστικὸν* (Β. Π.)

Ἀδιαφοροῦν, πληροφορίαι:—Ἡ *Ταναγραία Κόρη* ἀπαντᾷ πρὸς τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*: «Εἰς ἐμέ, ἡ ὁποία εἶμαι χερσαία, δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ τόποι ἄγνωστοι· ἀλλ' εἰς τὸν Ἀρχιναύαρχον ὁ ὁποῖος διαπλέει ὅλα τὰ μέρη, δὲν ἔπρεπε οὐδεμία ἀπορία νὰ γεννηθῇ.»—Ὁ *Ἀτρόμητος Δέων* μοῦ γράφει νὰ εἴπω πρὸς τὴν *Ἀγραίαν Ἀρτέμιδα*, ἡ ὁποία εἶδε τὸ περίεργον ἐκεῖνο ὄνειρον, ὅτι: «ἐπτρόφαρος ὁ *Λῃστὴς τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ* καὶ τὰς ἔσωσεν ἀπὸ τὸ στόμα του, διότι τὴν ὥραν ἐκείνην ἔτυχε νὰ εἶνε χορτασμένος· ἄλλην φορὰν ὅμως νὰ προσέχουν αἱ Ἀρτέμιδες ὅταν θὰ βγαίνουν εἰς τὸ κυνήγι, διότι εἰμπορεῖ νὰ τύχῃ νὰ πεινᾷ»—ὁ *Τζί-Τζί-Μπουμ-Μπούμ* ἀσπάζεται τὸν *Συριακὸν Ἱππότην*—ἡ *Ἱπποδαμάστρια* συγχαίρει τὴν *Ἰωάνναν Γρεῦ* διὰ τὰς καταπληκτικὰς προόδους της εἰς τὸ πιάνο·—ἡ *Μουρμούρα* ἀσπάζεται τὴν φιλάτην της *Νεράϊδαν τῆς Σκύρου*·—ἡ *Λεμωνιάτικη Λιακάδα* τὴν ἄλλοτε συμμαθήτριάν της *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, τὴν ὁποίαν ἐνθυμεῖται πάντοτε, καὶ μάλιστα ὅταν ἀνοίγῃ τὸ Λεύκωμά της, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει ζωγραφίσῃ κάτι ὡραιότατα αμή

με λησμόνει» (μυοσωτίδας)· — ὁ *Δημ. Δρίβας* συγχαίρει, καθὼς καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, τὸν *Νικόλαον Καρβούνην* διὰ τὸ βραβεῖον τοῦ καὶ ζητεῖ μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν· — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους* — τὸ *Ἄψε Σβύσε* ἐρωτᾷ τὴν *Ναυτοπούλαν* ἂν θὰ φύγῃ γρήγορα διὰ τὴν Κεφαλληνίαν. —

Ὁ «Σμύρνης Συναιτερισμός» ἐστὸν «Σύλλογον Χαλκίδο.,•]

Διὰ τῆς γραμματέως του *Ἀγκύρας τῆς Φιλίας* Τὰ ἴδια πού του εὐχήθηκε τοῦ εὔχεται κ' ἐκεῖνος]

Συνοδευμένα μὲ διπλᾶς εὐχὰς ἐπιτυχίας.

Αἱ λοιπαὶ πληροφορίαι παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: Τὸ *Πράσινο Λειβάδι* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Ναυτοπούλαν*· — ὁ *Ληστὴς τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ* μὲ τὸν *Φλὶρ-Φλὰρ* καὶ *Ναυτόπουλον*· — ὁ *Ἀσμοδαῖος* μὲ τὸν *Διόδοτον*, *Τί με μέλει, Αὔραν τοῦ Βουνοῦ*, *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* καὶ *Τσὶν Τσών* — τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος* μὲ τὸν *Κεραυνοβόλον Δία*, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Λευκὴν Χιόνα* καὶ *Λευκὴν Πόλιν*· — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*, *Ἀγραίαν Ἄρτεμιν* καὶ *Ναυοπούλαν* — ἡ *Ἀρχαία Ἑλληνὶς* μὲ τὸν *Πὶφ Πάφ*. — Ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Ὑπολαΐδα*· — ὁ *Φιλοθάρατος* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Δῆ-Χούγγ-Τσάγκ*· — ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὴν *Λευκὴν Φουσταρέλλαν*, *Τζί-Τζί-Μπούμ-Μπούμ*, *Κροκοπέπλον Ἠώ*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστήν*· — ὁ *Δημ. Π. Δρίβας* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Βουνοῦ*, *Παλληκάρι τῆς Λαζίας*, *Χρυσάνθην Α. Στεφανίδου*, *Ἀργύρην Α. Σαπουνάκην*, καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστήν* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Μαρίαν Πρεζάνη* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστήν*· — ὁ *Κάτσε Βρέστο* μὲ τὸ *Μὴν τὸ πῆς σὲ κανένα*, *Λόρδον Βύρωνα Φιλέλληνα Μικρασιάτην*, *Τρεχαγυρευόπουλον* καὶ *Βεελζεβούλ* — ὁ *Συριανὸς Ἱππότης* μὲ τὴν *Κρυσταλλώδη Πηγήν*, *Λευκὴν Πόλιν*, *Ἀνθισμένον Μενεξέν*, *Καρυάτιδα* καὶ *Αὔραν τοῦ Βουνοῦ* — ὁ *Ψαρόμυαλος* μὲ τὸ *Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ* — ὁ *Ἐρευνητὴς τῶν Ψευδωνύμων* μὲ τὴν *Παλίρροιαν τοῦ Εὐρίπου*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Γενναίαν Σουλιώτισσαν*· — ἡ *Ὑποβρύχιος Ἄμυνα* μὲ τὴν *Κροκόπεπλον Ἠώ*, *Μοναχὴν τῆς Πεντέλης* καὶ *Ἀστροφεγγιάν*· ὁ *Μελαγχροινὸς Γαλαμμάτης* μὲ τὴν *Τοξότιδα Ἄρτεμιν* καὶ *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν*. — ὁ *Παν Ν. Ζερβὸς* μὲ τὸν *Ἀλέξανδρον Κάππαριν* — ὁ *Ὑποψήφιος Δόκιμος* μὲ τὴν *Ἀνδαλουσίαν*, *Ταρίαν-Ταρέλα*, *Μαρίαν Μεγαπάνου* καὶ *Στέφανον Βούλγαρην*· — ἡ *Πετραία Ἀραβία* μὲ τὸν *Ῥωμαῖον Κικέρωνα* καὶ *Μαργαριταρένιον Σταυρόν*· — ὁ *Γενναῖος Λέσβιος* μὲ τὸν *Τσὶν-Τσών*, *Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* — ἡ *Ἱπποδρομάστρια* μὲ τὸν *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, *Ἰωάννα Γρεῦ*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Σαταρᾶν*· — ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* μὲ τὸ *Τόξον τοῦ Φοίβου*, *Ἀνδρεῖον Εὔζωνον*, *Τσὶν-Τσών* καὶ *Βικτώρα Κοκκινάτην* — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὸν *Κουταλιανόν*, *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*, *Λόρδον Βύρωνα*, *Παπαρούνα τῆς Πεντέλης* καὶ *Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου*· ἡ *Χειμωνιάτικη Λιακάδα* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Μὴν τὸ πῆς σὲ κανένα* καὶ *Ἀτθίδα* — ἡ *Ξανθὴ Καρτζιώτισσα* μὲ τὸν *Κόντε Ῥαπανάκην*, *Τρελὸ Ἀεράκι*, *Ἡλιοτρόπιον*, καὶ *Ἄψε-Σβύσε* — ἡ *Γενναία Σουλιώτισσα* μὲ τὸν *Κόντε Ῥαπανάκην*, *Ζήτην*, *Τρελλὸ Ἀεράκι* καὶ *Ταναγραίαν Κόρην*· — ἡ *Κόρη τῆς Ἑλλάδος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — τὸ *Δασῶδες Πήλιον* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Κόρην τοῦ Πηλίου Κόμησσαν τοῦ Φαλήρου*, τέως *Δὶν Κιχότην* καὶ *Κόντε Ῥαπανάκην*· — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸν *Ἀργύρην Σαπουνάκην*, *Ἡλιόλουστον Πρωΐαν* καὶ *Ζαππίδα*· — ὁ *Μπάμ-Μπούμ* μὲ τὸν *Μικρὸν Διάβολον* καὶ *Ἀντίο Μαστέλο*· — ὁ *Δημ. Δρίβας* μὲ τὸν *Παπουτσωμένον Γάτον*, *Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας*, *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου*, *Βασιλέα τῶν Ὀρέων*, καὶ *Τερπικέραυνον Δία*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Τζί-Τζί-Μπούμ-Μπούμ* (διατὶ τόσω σύντομη ἡ ἐπιστολή σου;) *Μελαγχροινὸν Γαλαμμάτην* (πολὺ καλὸν τὸ ποιηματάκι σου· ἀλλὰ εἶπα, ὅτι ἔργα τῶν συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω)· *Ἀκρίταν* (ὁ ὁποῖος ἔχει ἕνα θεῖον...μαθητὴν τῆς Α' τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου· φαντασθῆτε τί μεγάλος θεῖος!) *Μικρὸν Συμπαθητικόν*, *Ψίτ-Ψίτ*, (εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ναί)· *Μικρὸν Ὁπλαρχηγόν*, *Δροσερὸν Χορταράκι*, *Παραγιώτην Α. Οἰκονομίδην* (εὐχαριστῶ θερμῶς ἔστειλα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν *Κολοσσὸν τῆς Ῥόδου*). *Γενναῖον Λέσβιον* (ἔστειλα)· *Αὔραν τοῦ Φαλήρου* (ἔστειλα· ὅταν ἔγῃς, μὴ λυπῆσαι νὰ ἐξοδεύῃς δι' ὅ,τι σὲ τέρπει καὶ σὲ διδάσκει) *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς* (τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοὺς Διαγωνισμοὺς ἠγάπησε τόσω πολὺ τὴν Ζωγραφικήν, ὥστε τοῦ χρόνου θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον· ἀλλὰ καὶ τὸ καλοκαῖρι εἰς τὸ Μαροῦσι τί ὡραῖα ποῦ θὰ περάσῃ!) *Μουρμούραν*, *Χειμωνιάτικην Λιακάδαν*, (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· τί ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολή!) *Ἀντίο Μαστέλλο*, *Αὐγεριὸν* (ἔστειλα· μὲ τὴν γραμματοπλημμύραν αὐτὴν καὶ ἡ μετάδοσις μιᾶς πληροφορίας, εἶνε ἀρκετὴ ἀπάντησις· κατενθουσιασμένος ὁ κ Φαίδων μὲ ὅσα γράφεις). *Κόρην τῆς Ἑλλάδος* (ἡ ὁποία εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρόν!) *Δασῶδες Πήλιον* (πᾶν μέτρον ἄριστον· ἔχει δίκηο ὁ μπαμπᾶς καί ... πρόσεχε μὴ χωρισθοῦμε!) *Ἀγγουρολογιώτατον Μπάμ-Μπούμ*, *Δημ. Δρίβαν* (λάθος εἰς τὴν ἀρίθμησιν· δὲν ἔχει σημασίαν)· *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (πρώτην φορὰν ἀκούω τὸ βιβλίον τοῦτο· καὶ ὅπου ἠρώτησα, δὲν τὸ ἤξευραν)· *Ἐμπεδοκλέα* (μικρὸν τὸ κακόν!) *Πίφ-Πάφ*, *Χιονεσκεπῆ Ὄλυμπον* (νὰ γράφῃς τὴν πόλιν καὶ ὄχι τὴν συνεκίαν οἱ ἀποπειραθέντες τὴν δολοφονίαν κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον)· *Ψάλλοντα Ῥύακα* (ὄχι· εἶνε ἄλλος)· *Τρίσπιον Ἀπόλλωνα Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (ναί, πολὺ ἐχάρηκα πού μου ἔγραψεν ὁ ὁδελφός σου)· *Ποιητικὸν Νάρκισσον* (τί ἐνθουσιώδης καὶ πατριωτικὴ ἐπιστολή!) *Δέαν* (χαίρω πολὺ ποῦ εἶσαι καλλίτερα καὶ ἀνυπομονῶ νὰ γίνῃς ἐντελῶς καλά· στεῖλε καὶ τώρα τὸ τετράδιόν σου, δὲν πειράζει)· *Κλέοβιν τὸν Φιλομήτορα* (ναί)· *Μακαρουνάδαν*, *Ἀντιγόνην* (ἡ ὁποία εὑρίσκει τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων» τὸ ἀνώτερον μυθιστόρημα ἐξ ὅσων ἐδημοσίευσα μέχρι τοῦδε)· *Ἀτταγίδα* (ναί, ὡραῖον· σὲ συγχαίρω διὸ τὴν γυμνοστικήν· τὸ ψευδώνυμον *Γυφτοπούλα* τὸ ἔχει ἄλλη) *Φιλέλληνα Μικρασιάτην*, *Ἀλέξανδρον Μιχαηλίδην* (σὺ πρέπει νὰ στεῖλῃς πρῶτος· ἔστειλες;) *Κόρην τοῦ Ναυπλίου* (ἡ ὁποία ἀμέσως κύρε τὸν Τάκην μὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε, ἤτον ἐκεῖνος;) *Σκαφιδάκι*, (ἀ μὴ πιστεύῃς καὶ τόσον πολὺ τὰ ὄνειρα!)· *Ἀτταβίριος Ῥόδου* (πῶς; πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ ὁ 24ος μαζὶ μὲ τὸν 23ον, χρυσόδετοι φρ. 5)· *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* (ἡ ὁποία ἐχάρη πολὺ ποῦ ἔχω τώρα ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν Ῥωσσίαν τὸν κ. Μάλτον, καὶ δὲν θὰ δυσκολεύεται πλέον εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν χρημάτων)· *Μαῦρον Πρίγκιπα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Μαρτίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 17 Μαΐου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας· εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

---

161. Συλλαβόγριφος.

Εἰς δύο φθόγγους μουσικοὺς στοιχεῖον ἂν συνάψῃς
Ἕνα Ῥωμαῖον στρατηγὸν ἁπλούστατα θὰ γράψῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

162. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἀσίας· ἂν με ἀναγραμματίσῃς
Αὐτοκράτορος τὸν τίτλον παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ

163. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε δῆ καὶ βάλε ρῶ
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὸ φτερό
Πῶς τὸ σχῆμά μου θ' ἀφήσω
Καὶ 'ςτὸ θρόνο θὰ καθήσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου

164. Μωσαϊκόν.

Ὁ ὑψιπέτης ΑΕΤΟΣ, ἡ ΑΥΡΑ τῶν ὀρέων
Τὸ κοῖλον ΔΩΜΑ τ' οὐρανοῦ, ἡ μυροβόλος ΦΥΣΙΣ
Σοῦ δίδουν τὰ συστατικά, δι' ὧν πτηνὸν ὡραῖον
Μπορεῖς νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσίου

165. Αἴνιγμα.

Τυφλὸς εἶνε καὶ σὲ βλέπει,
Νὰ τὸν δῆς δὲν εἰμπορεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μανιᾶ

166. Κρυπτογραφικόν.

1234526789	= Ἥρως ἰταλός.
2389	= Θεὸς τῶν Ἀρχαίων.
349	= Μέλος τοῦ σώματος.
46429	= Μέγα ποίημα.
52524	= Ἐπιφώνημα.
6432	= Νόμισμα.
74538	= Χωρίον ἑλληνικόν.
832	= Θεὰ τῶν Ἀρχαίων.
9432	= Πρόσωπον ἐκ τῶν τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συριανοῦ Ἱππότου

167—170. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις: ἄξιος, σῶμα, κῆτος, ἤττα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψάλλοντος Ρύακος.

171. Συλλαβικὴ Ἀκροστοιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα ποταμοῦ:

1. Ἄνθος. 2. Πόλις τῆς Βοιωτίας. 3. Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 4. Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀργύρη Α. Σαπουνάκη

172. Ἑλλιποσύμφωνον.

η-οεεω-η-ωα-η ιαοια.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Καραμασύνα

173. Γρῖφος.

τί
Τὸ : ὁ — τε τὸ : τί
ε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Εὐξείνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 31ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ

46. Νάρκισσος, κισσός. — **47.** Καρκῖνος. — **48.** Ἀκρίτας.

49
Ζ Η Ν Ο Β Ι Α
Η Α Ο Ν
Ν Α Υ Σ Ι Κ Α
Ο Σ Ω Κ
Β Ο Ι Ω Τ Ι Α
Ι Κ Ι Ι
Α Ν Α Κ Α Ι Α

50—54. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος κ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κακός, ἀσκός, ἀκρίς, τόκος, κῦδος — **55** ΤΡΙΤΩΝ (1, χιΤών. 2, ΗΡα, 3, ΒοΙαί. 4, κῆΤος. 5, ΙΩν. 6, ΤῆΝος. — **56.** ΤΑΡΑΣ, ΑΝΑΦΙ (1, ΤΗνος. 2, ΑΦγαν.στάν. 3, ΡΑδάμανθυς. 4, ΑΝνίβας. 5, ΣΑλαμίς). — **57.** Ἑβράγη. — **58.** Μὴ ἐπιθύμει ἀλλότρια.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898